

Fascinationen af de falmede palmer

George Clooney i Alexander Paynes *The Descendants*. Foto fra filmen

ANMELDELSE / 16.02.12

George Clooney spiller et virkeligt menneske i Alexander Paynes Hawaii-drama 'The Descendants', der ender med bittersødsuppe i den rigtige hånd.

Kasper Lundberg

Han har gjort det før - instruktøren Alexander Payne - taget en legendarisk skuespiller med en række ikonisk hypermaskuline præstationer bag sig og forvandlet ham til kød og blod foran et måbende filmpublikum. I *About Schmidt* (2002) sendte han Jack Nicholson, der netop havde ramt den danske folkepensionsalder, lige luk i konfrontation med sin egen alderdom, med tyndt, hvidt strithår, rynker og grå skægstubbe. I *The Descendants* er det George Clooney, der får Payne-behandlingen, og det er indlysende, hvorfor der er snak om, at det skulle være Clooneys bedste rolle nogensinde. Kontrasten er til at tage og føle på.

Clooneys glatte ansigt har længe været en betagende bund for superhelte-agtige roller som pletfri børnelæge i *Skadestuen*, usårlig høvding for de smarte forbrydere i *Oceans Eleven* og gådefuld lejemorder i *The American*. Derfor er det både befriende og besnærende at se den smukke mand fra ur-reklamerne i falmet hawaiiiskjorte famle sig frem gennem Hawaii i efterskælv af sin hustrus død i en bådulykke.

I Coen-brødrenes univers i både *Oh Brother, Where Art Thou?* (2000) og *Burn After Reading* (2008) har han fået lov at vise at han besad et nuanceret forhold til sin kompetente maskulinitet, men aldrig så rendyrket og udgrundet som i *The Descendants*. Her skal han skal håndtere både sine døtre og familiens ejerskab over et stort stykke jord, og er fuldstændigt ude af stand til at magte nogen af delene. I ren frustration, begiver han sig ud på en detektivmission om at opsnuse sin kones elsker.

Hawaii er det ideelle bagtæppe for den forpustede, forsmåede og forfjamskede Clooney, fordi den amerikanske stat får præcis samme behandling af Payne, som Clooney gør. Et par nedfaldne frugter, masser af gulnede palmer og et par åndssvage bambusmøbler bliver pludselig spændende fordi de clasher så åbenlyst med vores forestilling om ø-paradiset. Ukulelens hjemsted er flere gange blevet brugt som kontrast til personlige problemer med komisk effekt som i *Droppet af Sarah Marshall* (2008). I *The Descendants* bliver afparadiseringen af Clooney og Hawaii brugt effektivt til at ramme ned i en bittersød åre af oprigtigt følt avav-sjov med base i intimsfærens problemstillinger under en overflade så skrøbelig som et dyrt designer-krystalglas.

Der gemmer sig en provokation i måden, hvorpå filmen udnytter en historisk-etnisk forfordeling af land som klangbund for et hverdagsdrama om den øvre middelklasse. For en hvid europæer som mig var det nu ikke umiddelbart distraherende for filmoplevelsen (i modsætning til City Arts notoriske filmskribent Armond White, der noget overraskende foretrækker Adam Sandler's *Jack and Jill*. Se Whites liste [her](#)). Clooney er dybt fascinerende og indtagende i hver eneste scene, og med en hær af stærke birollepræstationer ender filmen på en meget fin tone, selv hvis den tager et par vel friske skefulde af sødsuppen ind i mellem.

The Descendants kan få samme grelle konsekvenser for salget af rejser til Hawaii som *Sideways* (2004) havde på rødvin lavet på Merlot efter Paul Giamattis tirader mod den sagesløse drue. Selvom de politiske problemstillinger bag de falmede palmer ikke bliver udforsket explicit, er der rigelig fascinationkraft i at se løvet gulne af tid og vinden blæse bladene af paradiset.

FAKTA

The Descendants

Inst. : Alexander Payne

Medv. : George
Clooney, Shailene
Woodley, Beau Bridges

Premiere i DK : 16
februar, 2012

